

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milián.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-*
ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanesa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Joan Canela (*Johannesburg*), Jordi Carreras
(*Nova York*), Macià Claramunt (*Castelló*), Miriam
Diez (*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*),
Erena Calvo (*Rabat*), Carlos G. Cano (*El Salvador*),
Ricard González (*Washington*), Joan Antoni Guerrero
(*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya Nord*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*),
Jordi Mumburó (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Leida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

De Gürtel a Millet

De nord a sud, el país és sacsejat per una corrua d'esdeveniments indignes que situen les elits polítiques i culturals en un epicentre de desconfiança. Al País Valencià el *cas Gürtel*, com més va més, empastifa un PP que malda inútilment per fer veure que no en sap res. Però cada dia que passa, la xarxa d'interessos personals, teixida amb una cobdícia fora de lloc, ha anat esquitxant més i més càrrecs populars, fins i tot enllà del País Valencià. Allò que inicialment algú va voler entendre com l'anècdota d'uns vestits regalats, ha acabat esdevenint la punta d'un gran iceberg. Un iceberg que explica precisament per què el president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, mai no va voler acceptar responsabilitats polítiques inicialment, conscient que els seus vestits eren *peccata minuta* d'un gran muntatge.

El *cas Gürtel* ha trobat, també al nostre territori, un exemple que li disputa el protagonisme: el *cas Millet*. El qui fins fa poc era responsable d'una de les principals institucions de la cultura catalana, el Palau de la Música, ha resultat seguir el mateix patró de valors que els implicats en el *cas Gürtel*, a l'hora de servir-se de la gestió d'aquesta entitat. L'afany desmesurat del benefici propi, a compte de qualsevol altre objectiu, i amb la cobdícia com a únic eix d'actuació, han posat en una situació molt compromesa una institució que tradicionalment havia estat vinculada a valors oposats: valors de civisme, de compromís polític i d'excel·lència cultural.

En vista de dos afers com aquests, podem acomodar-nos i pensar que són casos de corrupció aliens a una ciutadania que s'ho mira, tirant curt, indignada. El *cas Gürtel*, més enllà d'una llosa per al PP, podem pensar que és l'esclat d'un sistema de gestió desmesuradament cobdiciós i sense escrúpols, que ja ha tingut uns efectes pràcticament irreversibles al litoral del País Valencià, per exemple. O el *cas Millet* ens pot fer pensar que la corrupció d'uns pocs ha fet perillar una institució emblemàtica.

Però ambdós casos han posat de manifest que alguna cosa grinyola a la nostra societat. Que alguns valors són més estesos que no ens volem creure. Facturacions dobles, rebuts poc clars, pagaments amb regals i diner negre... Amb tot plegat, es fa ben difícil d'assegurar que això se circumscriu a aquests dos casos i prou. De manera que, ultra les responsabilitats polítiques i judicials que calgui demanar –i que cal exigir-les amb radicalitat–, no ajuda pas gens que la reacció dels principals partits polítics sigui llançar-se la femta per damunt. Cal una reflexió més profunda, que permeti d'encarar la crisi de valors de la nostra societat, que ara ja té, en els casos Gürtel i Millet, els símptomes més evidents. I un dels primers passos, i exemplaritzant, podria ser la reforma del sistema de finançament de partits.

Als nostres lectors



El degoteig d'informacions sobre l'anomenat *cas Millet* ha posat al descobert que algunes coses no han funcionat prou bé, com ara els mecanismes de control que havien de detectar les activitats fraudulentament del responsable de la gestió del Palau de la Música. I potser, massa sovint, les sospites s'han aparcat sota el pretext d'un *bon mecenatge*. La gestió de Fèlix Millet ha fet perillar el prestigi d'una institució que ha estat referent cultural del país. Per això analitzem els efectes d'aquest afer, com també la trajectòria d'una entitat sense la qual no s'entendria bona part de la cultura catalana. En aquest exemplar, tampoc no oblidem l'actualitat del *cas Gürtel*.

Cada dia que passa s'agreuja la trama que va començar amb allò que semblava un joc de vestits i bosses de luxe.

Enric Rimbau